

tocòleg de la Clínica Baudielocque de París. N'extraiem les següents:

Sífilis materna no tractada, 325 casos repartits així:
 Amb sífilis adquirida durant la gestació, 65
 Amb sífilis adquirida abans de la gestació, 153
 Amb sífilis antiga o hereditària, 107

El primer grup a l'hora del part dona un contingent de 72 per cent de mortalitat, el segon grup 65 per cent i el tercer grup un 29 per cent.

Una altra enquesta portada a terme per Hata sobre 100 dones sífilítiques després de tres anys de matrimoni, en troba 40 per cent d'estèrils i entre les 60 per cent que han estat embarassades senyala 28 per cent d'avortaments i 42 per cent de mortalitat al fill, durant els dos primers anys. Sols un 30 per cent sobreviu i encara un 20 per cent d'aquests són anormals o moren joves. Resumint els resultats, Hata afirma que 100 matrimonis sífilítics, en tres anys d'unió, posen al món 6 fills normals.

Al costat d'aquestes dades hom podria posar encara les velles estadístiques de Fournier, les de Bayet, les de Jeanselme i d'altres, i d'altres.

N'hi ha prou així per a fer-se càrreg del que socialment representa la sífilis i de la nefasta influència que aquesta té sobre el factor població del qual depèn la prosperitat, la riquesa i la força de un país.

A Catalunya on, com ha demostrat el doctor Puig i Sais, la natalitat passa per una crisi tan greu com a França, la qüestió adquireix majors proporcions.

Ara bé; enfront d'aquest problema i enfront de l'altre; davant les devastacions de la sífilis i davant els perniciosos efectes de la prostitució, els poders públics, encarregats a priori de la profilaxia social, què fan? què han fet fins avui? què haurien de fer?

F. MONTAÑA GUASCH

(Seguirà).

Moral i economia professional

X - Actuació social

Les activitats professionals de què s'ha fet esment en els articles passats tenien la característica de l'individualitat; el metge influenciava l'estat morbós de l'individu per tornar-lo a la normalitat o per aclarir com a pèrit algun cas dubtós de Medicina legal.

Per casos concrets, de morbosismes aïllats o d'escassa irradiació social, podem limitar-nos a l'actuació individual que constitueix la nostra tasca corrent i l'única que sol ésser remunerada. Però sorgeix d'aquesta activitat l'estadística que, palesant la freqüència de certs patologies i llur transcendència econòmica i social, ha imposat una nova activitat mèdica; l'actuació sobre les col·lectivitats malaltes o en imminència morbosa i donant lloc a les importantíssimes tasques de la Medicina social.

Es una branca de l'higiene pública o la mateixa higiene que ha fet maridatge amb la Sociologia per a ajudar-li a conquerir la perfecció humana, combatent les malures socials. Es un acte de la col·lectivitat que engega un exèrcit de combatents a lliurar batalla amb les malalties que per llur difusió topogràfica (pandèmies) o cronològica (transmissions hereditàries) amenaça seriosament la salut i fins l'existència del llinatge humà.

De causa tòxica o parasitària s'han originat tants cataclismes sanitaris que les lleis hi han intervingut creant higenes i organismes especials i l'altruisme privat d'iniciativa individual ha pres forma corporativa per a donar la batalla a les dolències que constitueixen l'objecte de la Medicina social. Del món oficial acuden a la